

CHARAKTERYSTYKA TRZYLATKÓW

Dzieci trzyletnie cechuje duża wrażliwość układu nerwowego. Łatwo ulegają zmęczeniu, jednak dość szybko regenerują swe siły. Uwaga dzieci jest krótkotrwała. Szybko zmieniają podmiot swoich zainteresowań. Męczy je jednostajna pozycja oraz monotony i dłużej trwający ruch. Dlatego też krótkotrwały wysiłek powinien być przeplatany częstym odpoczynkiem, umożliwiającym zmianę pozycji ciała oraz zaspakajającym potrzebę ruchu. Dla tych dzieci zorganizowane zajęcia nie powinny przekraczać 10 minut.

Motywy działania dzieci jest głównie potrzeba zabawy, która polega na manipulowaniu przedmiotami. Cechuje je również duża skłonność do naśladowstwa oraz podatność na sugestię słowa. Najchętniej bawią się samotnie lub we dwójkę. Nie potrafią jeszcze bawić się razem, chociaż chętnie przebywają obok siebie.

W tym wieku są one na ogół mało samodzielne. Brak umiejętności samoobsługowych powoduje uzależnienie od pomocy dorosłych. Potrzebują indywidualnego traktowania. Są bardzo wrażliwe i czule na pochwały. Oczekują aprobaty tego co robią. Dorosli powinni dążyć do poznawania dziecięcych zainteresowań, dzielić z nimi ich przeżycia oraz przychodzić im z pomocą. Wszystko to wychowuje dziecko oraz umacnia poczucie bezpieczeństwa. Trzylatek chętnie podporządkowuje się wymaganiom, które są stawiane w sposób łagodny, ale stanowczy, bez okazanego zdenerwowania.

Kontakty małych dzieci z otoczeniem utrudnia ich mało komunikatywna mowa. Myślenie dopiero wchodzi w fazę konkretno – wyobrażeniową. Dlatego nie powinniśmy używać słów, które nie są dziecku jeszcze znane. Słowom powinno z reguły towarzyszyć działanie.

Dzieci trzyletnie interesują się bardzo wzajemną przynależnością np. dziecko łączy szcztokę do zębów z pastą, krzeselko ze stolikiem itp. Ułatwia to wdrażanie dziecka do utrzymania porządku np. lalki mieszkają w kąciku lalek, samochody jadą do garażu, każdy wiesza swój ręcznik na swoim znaczku itp.

Trzylatki cechuje zmienność i nietrwałość emocji tzw. labilność uczuciowa. Polega ona na szybkim wytwarzaniu się uczuć, szybkim ich wygaszaniu, lub też przekształcaniu się w uczucia całkiem przeciwstawne. Dziecko w jednej chwili potrafi przejść od śmiechu do łez, od bycia wesołym i pogodnym do stanu niepokoju i zatroskania. Emocje silne gwałtowne choć krótkotrwałe, łatwo dziecka powstają i wybuchają na zewnątrz. Najczęściej trwają kilka minut, nagle powstają i nagle się kończą. W związku z nieumiejętnością maskowania i tłumienia swoich uczuć, dzieci uzewnętrzniają je. Dlatego gdy są szczęśliwe, głośno się śmieją, gdy wpadają w złość krzyczą i tupią nogami. Ich reakcje przy tym są zazwyczaj niewspółmierne do siły wywołującego je bodźca.

Dziecko stopniowo przyswaja sobie normy i reguły postępowania. Uczy się postępowania zgodnie z nimi. Małe dziecko nie ma wrodzonego poczucia dobra i zła. Przyjmuje określone normy i zasady postępowania narzucone mu przez dorosłych. Uznaje za właściwe takie postawy, jakie prezentują mu dorośli. Przestrzega je nie dlatego, iż uważa że są one wartościowe, lecz po to by sprostać wymaganiom dorosłych.

To my jesteśmy dla dziecka bezwzględnym autorytetem i wzorem do właściwego

postępowania.

Opracowała: mgr Agnieszka Karpienia

Literatura:

1. Gruszczyk – Kolczyńska, E. Zielińska „Wspomaganie rozwoju umysłowego trzylatków i dzieci starszych wolniej rozwijających się”
2. Przetacznik – Gierowska „Psychologia rozwojowa wieku dziecięcego”